

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

КСЕНІЯ ЦИГАНЧУК

**МІЖ ЖИТТЯМ
ТА СМЕРТЮ**

Харків
«Фоліо»
2025

*Усі персонажі у романі вигадані,
будь-які збіги випадкові*

Рівне. Субота, 3 лютого 2024 року. 23:10

Вона була невисокого зросту, і йому це страшенно імпонувало. Маленька та худенька — з такою легко впо-
ратися. Не те щоб когось дужчого не вдалося подолати,
та все ж. Каштанове волосся дівчини майже сягало лопа-
ток — у вільний від роботи час вона ніколи не збирала
його у хвіст. Як, зрештою, за весь січень він жодного разу
не бачив її у шапці.

І куди дивиться її мати?

Друзі й колеги називають її Аня, дехто Анька. Вдома
її кличуть ніжно — Анютка. Йому ж більше подобалося
називати її Анна.

Помітив він її вперше у цьому ось кафе, поблизу яко-
го нині тупцяв уже годину. Свій «спостережний пункт»
обрав не випадково — п'ять високих сосен приховували
від камер спостереження. Кілька років тому заклад від-
крився у самому центрі міста і відразу став популярним.
Одного разу він прийшов випити кави і більше не зміг
забути карооку, в численних татуюваннях, завжди усміх-
нену новоспечену офіціантку. Відтоді приходив туди двічі

на тиждень, завбачливо дізнавшись графік роботи Анни. Згодом йому вдалося довідатися, де вона живе та у якому університеті навчається. Вранці пари, опісля робота, вихідний лише в суботу чи неділю, залежно від тижня. Ні, вона сама нічого не розповідала. То він ось уже більше місяця стежив за дівчам.

Чоловік глипнув на годинник: ось-ось має з'явитися. Зміна завершилася ще годину тому. Пів години тому заклад залишили останні вперті відвідувачі. Ще трохи часу на прибирання, й персонал по черзі розбіжиться. Більшість працівників розвозить таксі. Та не Анну. Дівчина живе лише за п'ять хвилин ходьби звідси, тож переважно пішки повертається сама. Останнім часом її, щоправда, проводив такий собі Валік — вискокча, що влаштувався сюди два тижні тому. Тільки от саме сьогодні цей хлоп несподівано зліг із отруєнням. Не ламати ж через нього плани?

Чекати довелося трішки більше двадцяти хвилин. Сьогодні якось надто довго. Що їх усіх так затримало? На мить він злякався, що дівча зараз застрибне до автівки, дверці якої галантно розчинив перед нею бармен Марк. Анна на мить завагалася, відтак заперечно похитала головою.

— Впевнена?

— Мені тут нема шо йти, — Аня розреготалася, видихнувши гарячою парою; затягнулася електронною цигаркою.

— Так холодно ж!

— То й що? — насмішковано дивилася вона на Марка.

— Ти не дівчисько, ти — справжній пацан!

Молодь весело теревенила ще кілька хвилин, відтак голоси почали стихати. Анна, щільніше загорнувши шарф, чкурнула в бік Чорновола.

Тепер діяти потрібно акуратно та швидко: лише кілька хвилин — і вона добіжить до будинку.

За звичкою йшла квапливо, не озираючись — хіба коли переходила дорогу, роздивилася довкола. У вухах стирчали бездротові навушники. Хай там як, він ходить швидше. І вже до того, як дівча дістанеться під'їзду, чекатиме на неї.

Сьогодні вночі морозно як ніколи. Чи не пожалкувала вона, що не поїхала на таксі? Чоловік посміхнувся й примружився, наче кіт, що дивився на сало.

Ще раніше завбачливо натягнув на голову каптур; обличчя ховала балаклава. Він знав напам'ять розташування усіх камер спостереження поблизу кафе та вздовж маршруту, яким йтиме дівчина, і маршруту, яким він потім тікатиме. Поза сумнівом, поліція перевірятиме камери крамниць, пошти, ломбардів — усього, що є на шляху.

Тільки це їм не допоможе.

Мить тому він обігнав дівча — вона навіть не зауважила, занурившись у думки. Чоловік насупився, коли назустріч із парку виринуло двоє чоловіків. Схилив голову: людина у балаклаві пізно ввечері може привертати увагу.

Останній штрих — натягнути рукавички.

Ще мить — і він звернув на Паркову, вийняв ключ від домофона, квапливо відчинив двері і заховався у під'їзді. Тут він і чекатиме.

Йому уявилось, як Анна добігає до будинку, як виймає з кишені ключі, прикладає, двері пищать і відчиняються.

Чоловік здригнувся й вдоволено посміхнувся, коли саме цієї миті почув той характерний звук. Так, наче може бачити крізь двері. Незнайомець припишк біля підвальних дверей.

Анна заскочила на перші сходишки. Він вийшов зі сховку і безшумно покрокував за дівчач. У нього лише дві секунди, поки вона добереться до першого поверху й, повертаючи на другий, отримає можливість краєм ока помітити когось за собою. У такому разі він ризикує: дівча може закричати чи почати втікати.

Ось її ліва нога дісталася передостанньої сходишки, а права вже майже торкнулася останньої. Анна навіть не встигла зрозуміти, що відбувається, коли чиясь рука міцно обхопила її шию, а вже за мить щось боляче розрізало сонну артерію. У цей момент її відпустили й вона впала на землю, інстинктивно хапаючись за шию, з якої стрімко витікала кров. Анна захрипіла, в очах потемніло. Він навіть не сумнівався, що дівчина досі не усвідомлює, що сталося.

Чоловік зупинився над нею, обережно, однак, щоб не замаститися, і з цікавістю спостерігав, як життя покидає молоду жінку. Скинув балаклаву. Йому хотілося, щоб вона бачила його, щоб знала, хто це зробив. Й Анна впізнала. Він зрозумів це за подивом, що на мить з'явився в її очах.

Так він і стояв, спітнілий і щасливий, спостерігаючи, як вогник життя в очах дівчини поволі згасає. Йому завжди був цікавий саме цей момент. Перехід від життя до смерті. Коли жива істота, яка щойно дихала, говорила, будувала плани, раптово перетворюється на щось,

подібне до каменю. Неживого предмета, який не здатен нічого ісінько відчувати. Який не здатен нічого бачити, балакати чи сміятися. Просто такий собі предмет, про який навіть ніколи не подумав би, що він ще кілька митей тому був живим.

Неможливо збагнути життя. Що взагалі є справжнім: мертво чи живе? Що більш властиве для цього світу?

І як це: бути, а за мить уже не бути?

Чоловік неквапливо прибрав ногу, коли калюжа крові майже дісталася правого кросівка. Дівча вже не дихало, лише незграбно лежало на сходах ногами вниз. З широко розплющеними очима.

Дратуючись, чоловік натягнув балаклаву і вийшов з під'їзду.

* * *

Рівне. Неділя, 4 лютого 2024 року. 8:30

Єгор гучно видихнув, втомлено потер чоло, відтак підпер долонею підборіддя й вилупився на фотографії трупа. Сорокадворічного чоловіка застрелили пізно ввечері поблизу власного приватного будинку, коли той повертався з роботи. Родина (дружина, двоє малолітніх дітей та матір) навіть і звуку не почули.

Слідчий узяв до рук одну зі світлин, уважно роздивився червоний отвір під оком — місце, куди влучила куля. Опустив погляд нижче, на шию — отвір від ще одного пострілу. Лише два постріли, і обидва влучні. Стріляли з відстані приблизно метрів п'ятнадцять, використовуючи глушник. Себто з протилежного боку вулиці, вбивця навіть не мусив надто наближатися до подвір'я.

«Що це? Замовне вбивство? Працював професіонал?».

За встановленими даними, вбитий багато років займався підприємницькою діяльністю, справи йшли добре.

«Близькі стверджують, що ворогів не мав», — Єгор замислено поторсав руду борідку.

Кілька днів тому він нарешті забіг до барбершопу й привів її до ладу, чим надзвичайно тішився: слідчий не навидів неохайний вигляд. Позаочі колеги часто називали його денді, та Єгор чхати на це хотів. Він з огидою ставився до тих, від кого постійно тхнуло потом, чи тих, хто мав завжди брудне волосся. У своїй акуратності він подеколи перевірявав Таню, свою дружину.

Єгор ще раз видихнув. До кабінету влетів забіганий Гочмановський, а за мить знову побіг — викликали до керівництва. Скляр насупився, вкотре відігнавши від себе нав'язливу думку: забагато останнім часом вбивств. Ні, злочинів проти життя людини вистачало завжди в усі часи, та... Скляр крутнув головою, зосереджуючись на справі.

Підприємця, такого собі Антона Ковалевського, вбили ще два тижні тому. За цей час вони з Кир'яхом встигли допитати родину, друзів, знайомих та колег. Нічого не вказувало на те, що хтось міг бажати бізнесмену смерті. З податками все прекрасно, працював без партнерів. Так, дружина після смерті отримувала все, але в неї алібі: у момент вбивства вся родина дивилася у вітальні фільм. Звісно, матір та дружина загиблого могли би змовитися, прикриваючи одна одну. Однак не схоже. Так, дружина могла б найняти когось, та поки що доказів цієї теорії не знайшлося. Женья Кир'ях за наказом Єгора перевірів

телефонні дзвінки, історію пошуку в інтернеті, допитав її знайомих та колег — нічого підозрілого. Ба більше: жінка з ранку до вечора проводить час із пацієнтами у своїй стоматологічній клініці.

Сам того не помітивши, Єгор Скляр знову віддався потоку думок. За останні кілька місяців він та Гочмановський отримали на двох три нові вбивства: Єгор два, Максим одне. Власне, саме через них вони обидва сьогодні вийшли на службу. Керівництво вимагало відповідей та результатів. Крім цих трьох, слідчі час від часу отримували завдання розслідувати й інші. Тільки ті вдавалося розкрити по гарячих слідах упродовж кількох днів, а от ці...

Ні, ці справи не пов'язані одна з одною. Хіба тим, що вбивця не залишив жодного сліду: ні відбитків, ні ДНК, ні записів на камерах спостережень — нічого, що могло б допомогти розслідуванням. За всю свою двадцятирічну кар'єру Єгор не пам'ятав такої запарки із вбивствами. Так, вони регулярно розслідували побутові злочини. Але що таке побутове вбивство? Двоє пили горілку, потім хтось бив іншого по голові або ж різав живіт.

А тут інше.

За три місяці три вбивства, які ризикують стати ви-
сяками.

Єгорові пригадалася справа чотирирічної давнини. Єдине його розслідування, яке залишилося нерозкритим. Тоді двоє божевільних мало не вбили його у Львові. І не лише його. У цій справі постраждало чимало поліцейських. Адріян Скляр, його батько, досі не може заспокоїтися, що вбивць не впіймали. Вони немов крізь землю провалилися.

«Ні, то не можуть бути ті двоє, — Єгор міцно стиснув губи, — ті полювали на поліцейських. А тут жертви — цивільні. Крім того, невдалі пошуки за всі ці роки можуть свідчити лише про одне: злочинцям вдалося втекти з країни».

До кабінету зазирнув черговий у пошуках Гочмановського.

— Побіг до Михайловича, — пояснив Скляр.

* * *

Рівне. Неділя, 4 лютого 2024 року. 14:14

Власта крадькома кинула погляд на годинник: ще є час. Зовсім трішечки, та є. Катя безтурботно балакала, розповідаючи про заплановане у Львові. Сьогодні у доньки завершувалися канікули й вона поверталася на навчання. Катя могла б їхати швидкісним о 13:20, але вирішила обрати менш зручний поїзд о 19:02, аби побути вдома довше. І це неймовірно тішило матір.

Ще півтора року тому, коли Катя своєю майбутньою професією обрала архітектуру й чкурнула до міста Лева, Власта місця собі не знаходила. Ні, не лише тому, що Львів обстрілюють значно частіше, ніж Рівне. Просто їй надзвичайно важко давалося життя без доньки. Так, Катя приїздила на вихідні (у перші пів року на кожні, потім усе рідше), проте що робити в інші дні? Так, під час воєнного стану роботи не бракувало, але знову ж таки: що робити у вільний час, який залишався?

Як патрульна поліцейська, Власта мала дві зміни через дві. Робота як морально, так і фізично складна, зате

чудово допомагала забувати про все на світі. Однак що робити у вільний час?

Катя торохтіла щось про новий заклад, куди домовилися йти вже цього тижня з одноклассниками — святкувати початок нового семестру.

— Уявляєш, там прямо у пончиках готують каву, — Катя продемонструвала відео з тіктоку. — Я чекаю не дочекаюся, щоб спробувати! — донька мало не пищала від захвату.

«Яке ти ще мале! — Власта подумки усміхнулася. Їй пригадалося власне навчання в університеті: таке ж безтурботне та щасливе. Власта раділа, що, попри війну, донька здатна перемикає увагу з поганого на хороше. — Принаймні старається», — похмуро подумалося, коли згадала, як тяжко донька переживала загибель на фронті однокласника. Щойно хлопцеві виповнилося вісімнадцять, юнак чкурнув на війну, а вже за кілька місяців надійшла трагічна звістка.

Думки несподівано перестрибнули на Льошу Войтюка. Пів року тому він ошелешив усіх новиною про те, що вирішив воювати. Хоча чому ошелешив? Власта від самого повномасштабного вторгнення бачила, як він прагне захищати країну. Якби не дружина та маленька донька, він зробив би це з перших днів. Як не старалася Таня, Льошкина дружина, він все ж здійснив те, що давно хотів. Кілька днів тому вдалося зідзвонитися: як завжди життєрадісний Льошка сказав кілька слів про себе, відтак передав усім привіт і відключився.

— Мамо, ти не хочеш якось приїхати до Львова?

— Треба якось приїхати.

— Ти вже сто років обіцяєш, — Катя відкинула з плечей довге світле волосся й відкусила котлету. Донька з дитинства мала чудовий апетит (особливо коли йшлося про цукерки), та водночас завжди залишалася худющою.

«В батька. Добре, що хоч обличчям на мене схожа».

— У тебе на наступні вихідні, здається, нема зміни, хіба не так? У неділю. Ти б могла приїхати на день, ми би погуляли, — Катя прикусила губу, та було вже пізно. Вони ж з Мар'яною домовилися йти в аквапарк! А нехай тобі!

— Добре, урочисто обіцяю, що приїду, — Власта поклати правицю на серце і розсміялася. — Доїдай свій обід, тобі час збирати речі.

Замість відповіді Катя лише усміхнулася.

— Не забудь зелений светр, — Власта поглянула на сповіщення: то Приват24 повідомив про надходження аліментів. Свого часу Власта через суд домоглася регулярних виплат.

— Мамо, він мені не личить!

— Тобі все личить, доню. Не вигадуй.

— Не все. Що там?

— Аліменти прийшли. Скину тобі скоро на картку гроші.

— У мене ще є.

— Буде ще, — Власта усміхнулася. — Доїдай хутчіш!

Катя полишила печену картоплю з котлетами, кілька великими ковтками допила бергамотовий чай і помчала до кімнати. Власта не сумнівалася: зелений светр донька не братиме.

Нашвидкуруч склавши собі канапку з сиром, патрульна почала читати новини.

— Отакої! — не втрималася.

«Цікаво, кому дістанеться справа?»

Патрульна вхопила мобільний і набрала номер Скляра.

* * *

Рівне. Неділя, 4 лютого 2024 року. 19:44

— То Катя вже поїхала?

— Сорок хвилин тому. Я знала, що знайду тебе тут, — не чекаючи запрошення, Власта розмістилася навпроти Єгора.

У маленькому вузькому кабінеті слідчих, як завжди, горіло тьмяне світло. Женья Кир'ях ліниво підійшов до вікна й, позіхаючи, опустив жалюзі.

— Вже сумуєш? — Єгор втомлено усміхнувся. Він відразу зауважив на Власті улюблений синій шарф, який подарувала їй донька на Новий рік.

Подумки слідчий і досі сердився на керівництво за несправедливо розподілені справи: вбивство студентки теж доручили йому. Гочмановський так і залишився з одним вбивством, а Нагай узагалі ловив кайф — відлежувався на лікарняному. За правилами, один слідчий не міг мати стільки справ одночасно, тільки от хто тих правил дотримується? І це все при тому, що останні місяці він працює без Войтюка. Ні, він, звичайно, міг (і навіть часто вдавався до цього) залучити інших оперативників. Однак найбільше любив працювати саме з Войтюком та Кир'яхом. Ці хлопці ніколи не підводили його, саме їм він довіряв, як самому собі. А тепер що? Вони вдвох із Кир'яхом не витягнуть. Звісно, Власта теж інколи допомагає, але в неї свої роботи вистачає.